

Kulturni

LISTO

O B Č I N E Š O Š T A N J

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

LETO XXIV
ŠT. 1
30. JANUAR 2020

V galeriji

Kretičeva prelivanja

Program Mestne galerije Šoštanj v letu 2020 se je začel z odprtjem razstave Prelivanja akademskega kiparja Silva Kretiča iz Ljubljane. Odprtje je bilo 16. januarja. Avtorja je pozdravil Kajetan Čop, direktor Zavoda za kulturo Šoštanj, v programu pa je sodelovala Glasbena šola Fran Korun Koželjski s harmonikarskim vložkom.

neki način avtorjeva pregledna. Med drugim je povedal:

Avtor je takoj po končani likovni akademiji, smer kiparstvo, začel s poučevanjem likovne vzgoje, umetnostne zgodovine na srednji šoli in svojo poklicno pot na ta tvoren način tudi zaključil. V galeriji so predstavljena dela, ki z osebno noto odstirajo pogled v njegovo lastno ustvarjanje. (...)

Razstava vključuje kiparstvo, grafiko, t. i. grafo-slike in slikarstvo. Razstavljena dela smiselno zaobjemajo več ustvarjalnih etap, obenem pa zvezno kažejo na izrazni razpon kiparstva, grafike

jadralec in navdušen fotograf je na morju neumorno iskal likovno.

Predstavljena kiparska dela so palimpsest, kolaž različnih odpadnih materialov, s katerimi dosega likovno trdnost in obenem aktualno sporočilnost. Kljub kiparski izobrazbi se je ustvarjalec po upokojitvi posvetil drugemu mediju – slikarstvu. Začel je z grafiko, kjer prevladuje izredno skopa barvna lestvica – monokromnost in izrazita, močna ekspresivna linija. Kretič je nadaljeval s t. i. grafoslikarstvom, ki predstavlja točko preloma v čisto slikarstvo. Iz črne in bele se je počasi razvila barvitost. Slednja pa še vedno korenini v črni, ob kateri dobijo barve svojo vitalnost, polnost. V njegovem slikarstvu je vedno znova opaziti ustvarjalčevo »kiparskost«, saj tradicionalne slikarske likovne površine pogosto dodatno plasti, kolažira in tako ustvarja slikovno globino ter reliefnost upodobljenega. Po motivni plati se v svojem slikarstvu oddaljuje od mediteranskega, liričnega in se vedno bolj pomika na polje severnjaškega, pesimističnega. V določenih stopnjah njegovega slikarstva je zaznati naslon na Goyeovo serijo črnih slik, saj se po pristopu oba približata občutju brezizhodnosti in skrajnega pesimizma. V svojih zadnjih slikarskih ciklih, v katerih prevladuje abstrakcija, Kretič aktualno opozarja na ekološko problematiko. To je opazno zlasti v ciku »Umirajoče morje«, kjer je kljub izrazitemu abstrahiranju na določenih mestih še vedno zaznati človekovo usodno prisotnost oziroma njegove predmete (npr. pločevinko coca-cole, rubikovo kocko). Cikel se organsko nadaljuje v serijo »Vesolje«, kjer avtor poudarja večni krogotok mikro- in makro-materije. Vsa dela so podnaslovljena, kar gledalca še aktivneje veže z upodobljenim. V svojem likovnem mišljenju, izražanju ostaja zavezan neobremenjenosti in večnemu eksperimentiranju. Oboje je njegova stalnica, s katero se vedno bolj pomika proti čistemu slikarstvu.

Razstava bo na ogled do 7. februarja.

Foto Dejan Tonkli

in slikarstva, njihovo nadaljevanje in prelivanje. V razstavišču je jasno opazno prehajanje med posameznimi likovnimi zvrstmi, kar daje občutek ritma. Za razumevanje razstave in njegovega ustvarjalnega opusa velja opozoriti še na avtorjevo vezanost na morje, saj mu je slednje kot izrazitemu mediteranskemu tipu vsekakor pustilo velik pečat pri oblikovanju njegovega miselnega sveta in posledično toka njegove izraznosti. Kot

MILOJKA B. KOMPREJ

Kulturni paberki

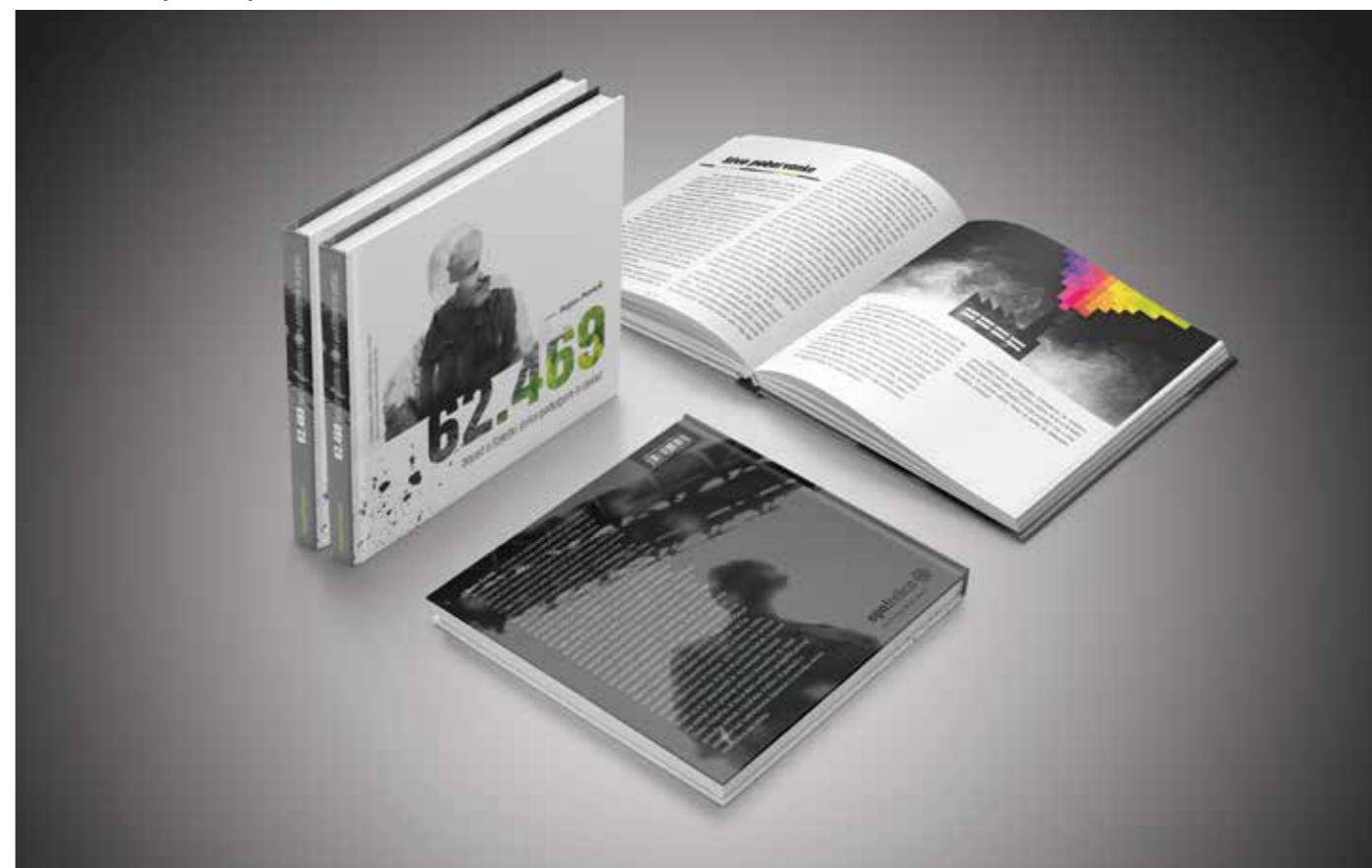
62.469 besed o Šaleški dolini podolgem in počez

JOŽE VOLK

V Mestni knjižnici Šoštanj sta se 14. januarja 2020 odvili predstavitve knjige **62.469 besed o Šaleški dolini podolgem in počez – 100 kolumn, nastalih v obdobju od 2009 do 2019 v rubriki Peta kolona/Alternator (tednik Naš čas), in otvoritev razstave 100 grafik za STO kolumn.** Knjižna publikacija predstavlja sto kolumn arhitekta in oblikovalca Bojana Pavška, ki so bile objavljene v tedniku Naš čas (rubrika Peta kolona/Alternator) v obdobju 2009–2019. Gre za desetletni opus avtorjevega razmišljanja o dogajanju na območju Šaleške doline, ki poleg konstruktivno kritičnega pogleda vključuje tudi željo po napredku in skupnem boljšem življenju. Vsaki kolumni pripada tudi spremljajoča grafika, ki skozi likovne interpretacije zgodb predstavlja izpoved avtorja še v vlogi grafičnega oblikovalca. Predstavitve publikacije bo pospremila tudi otvoritev razstave 100 grafik za STO kolumn, ki ponuja na ogled celoten nabor grafik, objavljenih v publikaciji. Z avtorjem se je pogovarjala Tina Felicijan, večer pa so dodatno popestrili učenci glasbene šole Fran Korun Koželjski Velenje.

Foto Ksenija Mikor

Zbrane je nagovoril tudi avtor razstave, ki je sicer mentor Male Napotnikove kiparske kolonije. Kretič je predstavil svoj ustvarjalni opus in se zahvalil organizatorjem – Zavodu za kulturo Šoštanj. Matija Plevnik, univ. dipl. umetnostni zgodovinar, je predstavil razstavo, ki je sestavljena iz treh likovnih pristopov – kiparskega, grafičnega in slikarskega. Razstava je bila pripravljena glede na razporeditev prostorov galerije, a je na

Pesem za praznike

Oktet Zavodnje

Spomini na praznike in prijetne dogodke, ki spremljajo božično-novoletni vrvež, kopnijo kot sneg. Letos, ko ni snega, niti tega ne moremo reči, lahko pa rečemo, da žal prijetni spomini prehitro utonejo v pozabo. Mogoče pa se še kdo spomni toplega vzdušja v Mestni galeriji Šoštanj, ki smo ga delili na prazničnem večeru z Oktetom Zavodnje malo pred božičem.

Domačnost galerije, v kateri je bila v decembru razstava »Angeli« avtorice Jerice Lebar, izbran glasbeni program, ki ga je dopolnjevala beseda, in druženje ob čaju in potici je soustvarilo prijetno pričakovanje praznikov, hkrati pa je v svoji skromnosti opozarjalo, da je pravo veselje v majhnih stvareh.

Oktet Zavodnje je v tradicionalnem medprazničnem večeru, ki ga prireja Zavod za kulturo Šoštanj, že sodeloval, saj so znani po tovrstnem repertoarju. V tokratnem večeru so se osredotočili na priredbe, ki jih je v svoji dolgoletni, čez štiri desetletja trajajoči glasbeni karieri ustvaril Jože Grabner, umetniški vodja sestava. Priredbam, predvsem ljudskih pesmi, so dodali znane božične napeve in zaključili večer z Gruberjevo »Sveto nočjo«, ki je več kot le prijeten božični napev. Preprosto besedilo govori o novem življenju, o novem upanju, rojenem v preprostem okolju. Koncert je zaključil predsednik okteta Miro Perovec z nagradnim vprašanjem, ki je hitro našlo odgovor.

Tudi beseda je bila naravnana na glasbeni program. Milojka B. Kompreg je k posameznim napevom prebrala pesmi in zgodbe domačih ustvarjalcev. Ob pesmi »Soldat bom« je lepo zazvenela zgodba dramatika Janeza Žmavca o začetku vojne v Šoštanju, k »Spominom« je sodila pesem Petra Rezmana iz zbirke »Družmirje«. Tudi zgodbi o Jezusu so prisluhnili in o »Veseljju« ter še mnogo drugega. Ob koncu dogodka je zbranim zdravja in sreče v letu 2020 zaželel tudi šoštanjski župan Darko Menih, ki je skupaj s soprogo velikokrat gost takih komornih srečanj.

Foto arhiv ZKŠ

Foto arhiv ZKŠ

MILOJKA B. KOMPREG

Oktet Zavodnje je v galeriji prvič nastopil v novi zasedbi, za katero upamo, da bo ostala, saj se je dobra energija od pevcev širila med poslušalce in nazaj. Poleg že omenjenih Jožeta Grabnerja, ki je še zadnji od ustanoviteljev, in Mira Perovca so v sestavu okteta še Janko Stropnik, Vlado Kompan, Janez Grabner, Janko Matko, Blaž Završnik in Boštjan Lah. Oktet je v teh prazničnih dneh nastopal na več lokacijah in ob različnih priložnostih, saj je njihov program različen in primeren za vse priložnosti.

Lutke na trgu

Ožja skupina za oživitev trga je pred novim letom polepšala praznične dni našim najmlajšim. Na Trgu svobode, kjer je prireditveni prostor, je Lutkovno gledališče Velenje, ki deluje v okviru

Festivala Velenje, 23. decembra zaigralo pravljico »Trije prašički«, ki jo je priredila in režirala Alice Čop.

Otroci so uživali na prostem ob poučnih dogodivščinah dveh prašičkov, ki sta ju odlično odigrala Vanja Kretič in Mitja Švener, in igrici na koncu glasno zaploskali. Tudi starši, ki so prišli mimogrede, so lahko ujeli razigrani utrip

MILOJKA B. KOMPREG

te stare, a posodobljene pravljice. Skupina, ki je ob koncu leta delovala v okrnjeni sestavi, Sonja Bercko Eisenreich, Milojka Zelcer in Milojka B. Kompreg, je tako letos, kljub gradbišču na Trgu bratov Mravljakov, zaključila vse projekte, ki si jih je zadala.

Foto Milojka B. Kompreg

Najraje sem kakor otrok –
brezskrben, iskriv,
spontan, radoživ,
brez pomislekov ali obsodb,
brez zavor, iluzornih podob,
brez strahu pred tem, kaj bo,
ali se vse bo po željah izšlo.
Rada sem tisti otrok,
ki v dežju po lužah skače
in ne pomisli na to,
da je zunaj hladno,
in tisti, ki bos po jutranji travi steče,
da vzhajajočemu soncu v dalji,
»rad te imam« reče.
Rada otrok sem, ki vse nasmeje
in s svojo iskrenostjo srca ogreje,
rada sem človek v majhni podobi,
a velik v srcu in svoji svobodi.
Najraje pa tak sem otrok,
ki v topel objem se ujame,
da čista ga radost prevzame
in dovoli si še biti otrok.

Mesto spi na odeji skrivnih pričakovanj,
globoko sanja o tistem, kar bi želelo postati:
obstajati in se razvijati ... rasti in zrasti –
v velemestu, polno luči, ulic ljudi –
in utripati v vsakem trenutku ...
biti utrip polnega življenja.
To mesto spi v tebi in meni.
To malo mesto živi v nas
in od vsakega je odvisno,
ali bomo sanje spustili na plan
ali jih skrili globoko vase.
Bo mesto potonilo v temi
ali zažarelo v svetlobi?

M. V.

Življenje piše zgodbe

»Le to vem,
da nekoč boste
vsi z menoj«

Marjan Karlovčec, 1. del

Prav želela sem si napisati udaren in zanimiv uvod k portretu Marjana Karlovčeca iz Topolšice! Tak, da bi že prvo sekundo pritegnil bralce. Pa sem se zapletla že pri tem, iz katerega konca ga naj najprej razkrijem.

Stric Franc in sin, duhovnik Frenk Foto osebni arhiv

Iz njegove preteklosti, družinskega drevesa, ki ga je raziskal tja do leta 1820, ali iz njegove sedanosti, ki jo živi kot mož in oče, predan planinec, funkcionar, vodnik PZS A, B, D, in G kategorije, pobudnik in organizator zanimivih projektov. Ali nekje vmes, ko se je še podil po Topolšici, zorel v Mariboru in je njegovo mlado življenje usmerjal šport? Kako ga najbolje predstaviti, da ne bo razumljen samo bralcu, temveč da bo predvsem prepoznan kot on, Marjan Karlovčec – Kara?

Kot ste ugotovili, mi ni uspelo, zato bom njegovo zgodbo predstavila tako, kot jo je pripovedoval. Malo tega, malo onega in veliko vsega. Pred leti, ko je bil predstavljen kot zanimiv gost v Centru Zimzelen se je avtorici zapisa posrečil naslov: »Življenje je en velik krog«. Res je. Velik, velik krog in vsi lovimo ravnotežje na tej krožnici življenja. Včasih nam uspeva bolj, včasih manj, včasih zdrsnemo, obvisimo, se znova ujamemo. Kaj nam pomaga? Vsakemu kaj drugega, zagotovo. In kaj pomaga Marjanu?

Dobila sva se v hotelu Vesna v Topolšici, »da se malo pomeniva«. Na videz se pozna že dolgo. Pred letom ali dvema sem na njegovo pobudo pisala o pohodu po Šilijevih vlakih na Smrekovec, katerega iniciator in soorganizator je od leta 2010. Že takrat sem zaznala pri njem

Stric Jože kot mladenič Foto osebni arhiv

Stric Andrej Koren Foto osebni arhiv

Stric Anton, prvi z leve

Foto osebni arhiv

MILOJKA B. KOMPREJ

Praddek Martin Koren sedi desno, levo stoji stara mama Terezija Drev. Foto osebni arhiv

Stari ata Anza Foto osebni arhiv

Poroka Marjanovih staršev, Marjan je bil star tri leta.

Foto osebni arhiv

Marjan z mamo Vido

Foto osebni arhiv

Marjan s sinkom

Foto osebni arhiv

veliko lastnosti, ki jih cenim pri ljudeh. Organiziranost, predanost, skromnost, veselje, dobre ideje ... Na pohodu čez Lom, ki sva se ga z možem udeležila drugega januarja letos, je sodeloval kot vodnik in soorganizator. Opazovala sem ga, kako je spremljal skupino, ki se je premikala skozi mlado noč. Teren je bil raznolik, ponekod položen, mestoma bolj strm, a razmeroma varen. Prešnilo me je, kako se mu je spremenila energija. Drža telesa, izraz na obrazu, gibi. Vse je izžarevalo neko gotovost, veselje, a hkrati odgovornost. Sproščenost je zamenjala budnost. Naglavna svetilka, ki jo je nosil, je kar naprej potovala od repa do glave kolone in nazaj. Odkrito rečeno, se kaj več, kot pa da bi se kdo skoraj spotaknil, ni moglo zgoditi, a nas je vseeno opominjal k pazljivosti. Počakam ga v avli hotela, in ko pohvalim lep januarski dan, mi navrže: »Ravno včeraj sem opravil eno turo s smučmi, na Peco iz Avstrije. Nisem šel zato, da bi šel do vrha, ampak da vidim, do kam pridem. Pa sem prišel,« pove, veseli tudi zato, ker je premagal bolečino v desni rami. Nisva ravno listala njegovega zdravstvenega kartona, a znano je, da mu je v preteklosti zdravje postavilo pravila življenja in če jih ne bi osvojil, bi bila lahko zadnja izkušnja, ki jo je doživel konec lanskega leta, usodna. Pogovor steče.

DRUŽINSKO DREVO

»Imam trdožive gene,« pravi in se ozreva v preteklost. Očitno je kombinacija prednikov po starem očetu, ki je imel korenine v Mozirju, in po stari mami iz Topolšice ter tudi po očetu iz sv. Martina na Muri, uspešna. Pove, da je bila stara mama Jesenkova, skupaj z možem Anzom je podedovala del Jesenkovega grunta, tam je zdaj doma tudi Marjan. »Na Zeplovem hribu,« pove, »zato tudi meni pravijo Zeplov Marjan.« In je ponosen na starega atija, Zeplovega Anza, saj je veljal v okolici kot mojster za vse. Ni je bilo stvari, ki je ne bi spravil v red. »Tudi ljudi,« pravi. Če so se kje stekli, menda niso poklicali policije, ampak Anza, ker je znal biti zelo hud. Marjan ga še sedaj zelo spoštuje, saj je bil tudi partizan. Ko so ga Nemci ujeli, je pristal v taborišču Dachau. Ob vrnitvi domov ga niso prepoznali, saj je imel samo 38 kg. Prišel je peš iz Maribora, kamor so taboriščnike pripeljali osvoboditelji. »Taborišče ga je naučilo preživetja.«

In se ob tem vrneva še na sorodnike po stari mami. »Moj praddek, oče stare mame, je imel pet bratov rojenih tam od 1875 do 1891.« Vsi so bili že za časa Avstro-Ogrske izučeni zidarji in uspešni možje. Andrej je imel sina, ki je postal jezuit v Rimu, govoril je sedem jezikov in imel tri doktorate, Anton je prevzel Zagorški grunt, Jože, ki je na ruski fronti izgubil prste na nogah, pa se je zaposlil za pisarja pri župniku in bil vodja hranilnice in posojilnice v Šoštanju. Najstarejši Martin, ki je bil tudi oče Marjanove stare mame Terezije, je prevzel domačijo. Marjan pa se z nasmehom spominja tudi Franca, ki je uspel v Ameriki. Njegov sin je bil župnik v Milwaukeeju. Ko je nekoč prišel na obisk, je Marjana v angleščini vprašal po imenu in ta mu je v angleščini tudi odgovoril. Zato je dobil en dolar!

POTEM PA PRIDE FRANC IZ MEDŽIMURJA

»Stari ata je bil zaposlen v Bolnici Topolšica kot ključavničar pa tudi strasten lovec je bil,« se spominja; da sta s starim očetom uganila marsikatero lovsko. Z ženo Terezijo sta imela dve hčeri, Pavlo in Vido, Marjanovo mamo. Ta je leta 1955 spoznala Marjanovega očeta Franca iz sv. Martina na Muri, ki je prišel graditi termoelektrarno v Šoštanj. Oče je bil zelo priden. Kaj kmalu je na mestu stare Jesenove kočice stala nova, nekdanja hiša pa je postala hlev. »Spomladi leta 1956 je začel graditi, jeseni smo se že selili vanjo,« je ponosen Marjan, ki je bil tega leta decembra rojen v novi hiši. A glej ga, šment, ata se je šel nato na služenje vojaškega roka, zato sta se z mamo poročila šele tri leta po Marjanovem rojstvu. In so ob tem kar pozabili dati Marjanu nov priimek, tako da se je do 18 leta pisal po mami, in sicer Drev. Mogoče je bil tudi zato ljubljencek starega očeta.

Je pa bil Marjanov oče dostojen Anzov zet. Napreden in iznajdljiv, uspešen v službi, saj je bil delovodja. V Topolšici v šestdesetih letih ni bilo vodovoda, hiše so imele svoja zajetja, za živino so zbirali deževnico. Oče je iskal po bregovih studence in našel primerne na sosednem bregu. Sosedje najprej niso verjeli, da lahko teče voda po hribu navzgor. Ko pa so pri Zeplovih dobili vodo, so tudi sosedje pohiteli z napeljavo.

KAJ PA MARJAN?

Spomnim ga, da delava intervju z njim, da je čas, da še pove kaj o sebi. Pa pripomni, da pravzaprav pripoveduje o sebi, kajti njegovi predniki, starši in tudi okolje so ga izoblikovali. »Tudi jaz sem bil organizator pri napeljavi vodovoda v Topolšici. Najprej smo leta 1977 zgradili rezervoar za pitno vodo za naš zaselek, nato pa sem bil član gradbenega odbora Vodovod Grmov vrh.« Trasa vodovoda za Šoštanj je šla namreč iz glavnega rezervoarja Šaleške doline po zemljiščih topolških kmetov, in bi bilo res smešno, da si ne bi v Topolšici zgradili prepotrebne sodobne vodovoda. In so ga, večino del so opravili udarniško. To je bilo leta 1986. »Takrat sem bil že poročen, srečno,« doda in se nasmeji. Ja, z Dragico sva se poročila jeseni leta 1979.

KARO V GOL

Vprašam ga po njegovi ljubezni do gora. Pravi, da sta bila še prej nogomet in rokomet. Potem pripomni, da se je isti čas, ko je bil leta 1968 vratar za mali nogomet v Topolšici, vpisal v Planinsko društvo Šoštanj. Kot nogometaš je bil uspešen vratar pri NK Usnjari (mladinci), vzporedno pa je bil v Mariboru, potem ko je šel tja v srednjo šolo, vratar pri Rokometnem klubu ŠAKC Maribor. »Na rokometni klub imam lepe spomine. Takrat je bila naša domovina še Jugoslavija in s klubom, ki je bil zelo uspešen v Podravski ligi, smo jo prečesali po dolgem in počez.«

Šport mu je vedno veliko pomenil, njegov ata je znal biti tudi strog, kadar je bil Marjan svojeglav. To pa je bil velikokrat. »Enkrat mi je skoraj prepovedal iti s klubom »ŠAKC« na ro-

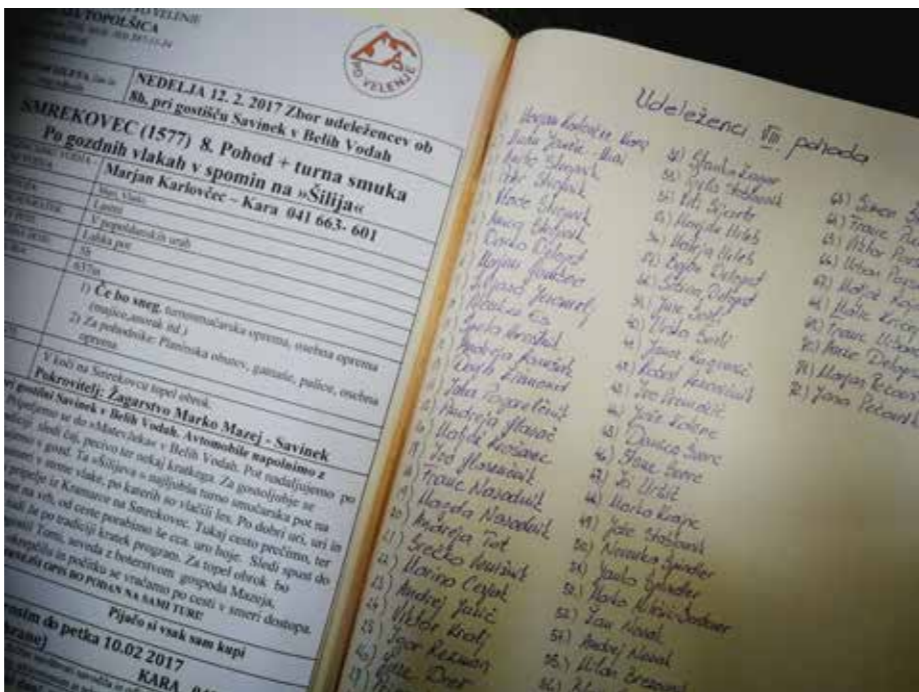
Nogometaši mladinci NK Usnjari, trener Kostanjšek, Marjan je tretji z leve.

Foto osebni arhiv

kometni turnir v Banja Luku. Nato se je menda le premislil. Ker sem odšel od doma nazaj v šolo v Maribor brez pozdrava, je sestra Zora, ki je tri leta mlajša od mene, prinesla za menoj na avtobus športno opremo in atovo sporočilo, da lahko grem. Najbrž bi šel tudi brez njegovega dovoljenja. «Šport, od nogometa, smučanja, namiznega tenisa, tenisa ... do seveda planinarjenja, mu je bil in mu je še način življenja.

Tako kot ga je zaznamoval šport, ga je tudi nadimel »Kara«. »Naj povem, zakaj so me začeli klicati tako. Moj priimek je malo prezapleten in predolg, pa še nekaj Madžarskega je vmes po očetu iz Medžimurja. Ko pa so me ljudje, prijatelji v голу, gledali, so videli suhljatega golmana z dokaj (v karo) krivimi nogami, ki je branil vse, le med nogami mu je bilo moč dati gol,« pove in ni nič jezen zaradi tega. Zanima me, če se še spomni tekem, soigralcev, more-

biti golov, ki jih je prejel. »Za vedno mi bo ostal v spominu rokometni turnir vrstnikov, ki je potekal od 27. aprila (dan OF) do 1. maja leta 1975, saj sva si v roko segla in se v vsak svoj gol postavila z Abasom Arslanagičem, golmanom Borca iz Banja Luke, pozneje slovitim vratarjem »naše« jugoslovanske rokometne reprezentance. Od večjih vtisov in spominov ne gre prezreti tudi »Srečanja emajlircev Jugoslavije«. To so bila športna srečanja vseh velikih firm, ki so se ukvarjala z emajlom. Omenim naj še turnirja v Vranju (Srbija). Takrat sem branil v malem nogometu za tovarno Gorenje. Bili smo res močni, saj smo imeli v ekipi kar nekaj igralcev iz NK Rudar: Kikič, Miljkovič; Džurovič, Hudar, Vizovišek, Kovačič, Carli, Kurnik itd. V osemdesetih letih sem nato pristal v ekipi kluba malega nogometa v Pesju, s katero smo osvojili drugo mesto na republiškem prvenstvu, ki se je odvijalo v Žal-

Iz knjige udeležencev po Siljivi poti, ki jo Marjan skrbno vodi.

Foto osebni arhiv

Vila Mayer

Deset let prenovljena Vila Mayer

Letos junija bo preteklo deset let od slovesnega odprtja prenovljene Vile Mayer in vzpostavitve stalnih zbirk v njej. Danes so na ogled štiri zbirke kulturne dediščine, vila pa je tudi protokolarni objekt v lasti in upravljanju Občine Šoštanj ter informacijska točka za turiste in domačine. Vseskozi v vili potekajo tudi poročni obredi, ponovitvene slovesnosti ob jubileju sklenitve zakonske zveze ter drugi slavnostni, kulturni in družabni dogodki.

V sklopu obeležitve 10-letnice prenovljene vile načrtujemo kulturne dogodke, s katerimi bomo izpostavili pomen in vrednost ohranjene kulturne dediščine, vezane na vilo in zbirke v njej:

- V začetku februarja napovedujemo objavo nagradnega grafičnega natečaja za odrasle z razstavo grafičnih upodobitev vile.
- Poleg te razstave pripravljamo še tri občasne, eno na Trgu svobode v Šoštanju, drugo na podstrešju vile septembra ob občinskem prazniku, tretjo pa konec leta.
- Ob prenovi vile so bila izvedena obsežna restavratorska dela, katerih rezultati bodo pojasnjeni in prikazani na predavanju v aprilu.
- V vrtu vile načrtujemo koncert v manjši zasedbi.
- Pozimi bomo zdaj že tradicionalno priredili kamišibaj predstave za otroke.
- Organizirali bomo začetniški in nadaljevalni tečaj spoznavanja grafične tehnike sitotiska za odrasle in delavnice sitotiska za otroke.

Restavratorski atelje Bogovčič

Foto arhiv Vile Mayer

- Ogledi vile in zbirk za posameznike in napovedane skupine ter pedagoški programi se izvajajo vse leto, načrtujemo pa tudi nekaj dnevov odprtih vrat, ko si je vilo in zbirke možno ogledati brezplačno. Dan odprtih vrat bo že prihajajočo soboto, 8. februarja, ob Prešernovem dnevu, slovenskem kulturnem prazniku.

O vseh dogodkih, ki jih prirejamo, vas bomo sproti obveščali, na naše novice pa se lahko prijavite tudi preko elektronskega naslova vila.mayer@sostanj.si ali nas spremljate na družabnih omrežjih. Vljudno vabljeni in dobrodošli v Vili Mayer.

V. M.

Teror, angažirana dramska predstava z zanimivo dilemo za gledalce

Prešernovo gledališče Kranj je v sezoni 2017/18 na svoj repertoar uvrstilo enega največjih svetovnih gledaliških hitov zadnjih 4 sezon – predstavo oziroma sodni proces z naslovom »Teror«.

Foto arhiv PG Kranj, Nada Žgank

Zakaj sodni proces?

Gledalci se namreč znajdejo v vlogi porotnikov v sodni dvorani in so priče sodnemu procesu. Sodijo vojaškemu pilotu Larsu Kochu, ki je sestrelil potniško letalo, potujoče iz Berlina v München, s 164 ljudmi na krovu. Nihče ni preživel. Ampak – letalo je ugrabil terorist in preko radijske zveze (ki jo je nato prekinil) oznanil, da ga bo strmoglavil na stadion Allianz Arena v Münchnu, da maščuje svoje »brate«, ki trpijo v zaporih nekaj evropskih držav (naštevava Nemčijo, Dansko in druge). Na stadionu se je v tem času nahajalo 70.000 ljudi, ker je ravno potekala tekma. Generalni štab (60–65 ljudi) je resno tehtal možnost sestreliti letalo, ker terorist ni več želel navezati radijskega stika in se pogajati, letalo pa se je hitro in natančno približevalo stadionu, vendar je to možnost Minister za obrambo zavrnil. Stadionu ni nihče ukazal izprazniti. (To dejstvo me je osebno presenetilo, kajti že to smatram za zločin, vreden obsodbe; v igri je namreč rečeno, da so za to imeli 52 minut – izprazniti tak stadion pa – v teoriji in idealnih pogojih – traja 15 minut; a je seveda

res, da bi lahko prišlo do panike in bi številni ljudje lahko izgubili življenja v »stampedu«.) Da je situacija še težja, med sojenjem izvemo, da je bilo iz sms-ov potnikov letala razvidno, da so se trudili vdreti v pilotsko kabino ... Bi jim bilo uspelo pravočasno vdreti in premagati terorista? Kdo ve? Lars Koch se je odločil ukrepati na lastno pest in ko je bilo letalo že slabih 10 minut od stadiona, žrtvovati 164 ljudi, da jih reši več tisoč.

Koliko pa je vredno življenje 164 ljudi? Ima večjo vrednost 70.000 človeških življenj? Mar ni človekova pravica do življenja in dostojanstva osnovna vrednota demokratičnih držav? Pravica vsakega posameznika! Tako določa Ustavno sodišče. Če ne bomo spoštovali zakonov, bo nastal kaos. A pilot je ravnal po hladni logiki – da reši čim več ljudi. Je eno življenje vredno več kot štiri življenja? Deset življenj? Sto življenj?

Kje potegniti črto? Bi pilot letalo sestrelil tudi v primeru, če bi se na njegovem krovu nahajala njegova žena in sin? To so seveda izredno težke moralne in etične dileme, ki si jih zastavlja predstava. In zares nemogoča odločitev.

No, gledalci/porotniki imajo ob koncu predstave 10 minut časa, da med pavzo oddajo svoj listek »Nedolžen« ali »Kriv« v glasovalno skrinjo. V Velenju je bila statistika 135 : 44 za oprostitev ...

Igro je napisal Ferdinand von Schirach, zvezdniški berlinski odvetnik za kazensko pravo, zastopnik številnih politikov, gospodarstvenikov in vplivnih podjetnikov. S pisanjem je pričel v letu 2009, star 45 let, in takoj s prvencem »Zločini« uspel. Knjiga pripovedk, ki tematsko črpajo iz avtorjeve bogate odvetniške prakse, je izšla v več kot 30 državah in bila takoj razprodana. Naslednje leto je sledila uspešna »Krivda«, zatem še »Primer Collini«. Scenarij za igro »Teror« pa je napisal leta 2014.

S precejšnjim pompom in takojšnjim svetovnim

ALICE ČOP

odzivom je bila realizirana septembra 2015. Krstna uprizoritev je potekala sočasno v dveh gledališčih – v Deutsches Theateru v Berlinu in v Schauspiel Theateru v Frankfurtu. Poleg tega so si lahko televizijski gledalci v Nemčiji, Švici in Avstriji oktobra 2016 na TV-postaji ARD ogledali po igri posneti film in ob koncu dobili možnost v živo glasovati – ter odločiti o razpletu filma. Gledalo ga je cca 8 milijonov ljudi.

Predstava ima lastno spletno stran: www.terror.theater, kjer lahko sledite novostim, statistikam in analizam glasovanj.

Za vas sem preverila sveže podatke in sporočam, da so to gledališko predstavo od leta 2015 realizirali (v 104 različnih gledališčih po vsem svetu) že 2.464-krat in pilot je bil v 92,2 % primerih oproščen obtožb; listek z oznako »Nedolžen« je oddalo 63,2 % od vseh 539.554 gledalcev. Ali drugače: na 2.273 predstavah je bil pilot spoznan za nedolžnega, na 191 predstavah za krivega. Zanimivo je, da so ga na Japonskem in Kitajskem večinoma spoznali za krivega in ga poslali v zapor, medtem ko so ga v tako imenovanem Zahodnem svetu gledalci večinoma izpustili na svobodo.

Predstava Prešernovega gledališča Kranj je imela premiero 3. decembra 2017 in gre za krstno uprizoritev v Sloveniji.

Režiral jo je Eduard Miler, v njej nastopajo Borut Veselko, Miha Rodman, Aljoša Ternovšek, Darja Reichman, Peter Musevski, Vesna Slapar, Ciril Roblek in Judita Polak. Predstava je sila atipična, za kritiko, bi rekla, umetniško nerelevantna, saj ne ponuja veliko prostora za prave igralske kreacije – vsi pač nastopajo »realistično«, skraj suhoparno, brez posebnega izraza, kot bi bili na pravem sodišču. In v tem je tudi poanta. Vendar bi vseeno izpostavila odlično Darjo Reichman v vlogi državne tožilke, ki je nastopala res s srcem, bila ves čas nenehno »prisotna« – tudi med pričevanjem in govori svojih kolegov je nenehno kazala čustva (do stvari), četudi le s subtilnimi gestami in z mikro obraznimi gibi ali bodisi sočutnimi bodisi nekompromisno strogi pogledi.

Njeni kolegi so bili nekako »nevturalni« in ne preveč izraziti. Naravnost obupen se mi je zdel posnetek teroristovega glasu, ki je bil »lepo po predpisih« artikuliran in deklamiran, vendar brez kakršnihkoli emocij, nervozne intonacije, skrite grožnje – skratka popolnoma nepričljivi in smešen na zelo slab način.

In še ena opazka – pa se zavedam, da zdaj nisem čisto fer, a ne morem drugače – vloga Vesne Slapar je ena zanimivejših, igra stransko tožilko v primeru, njen mož je na sestreljenem letalu umrl, bil je eden izmed tistih 164 potnikov. Ko jo sodnik povabi, da priča, ima nešteto igralskih možnosti, da se nam izpove. A smo žal spet priča neizraziti, nepričljivi igri. Tudi v trenutku, ko razlaga, da ni vedela, kaj naj z

Foto arhiv PG Kranj, Nada Žgank

levim čevljem – edino stvarjo, ki je v razbitinah letala ostala po njenem možu; odločila se ga je zakopati v gozdu. Kakšen igralski moment! Pa nič. In jaz sem pomislila na Meryl Streep – kajti, če bi ona igrala to vlogo, s ta istimi besedami kot Vesna Slapar, bi hlipala vsa dvorana ...

In morebiti vas bo še zanimalo, da so ob premieri predstave v Prešernovem gledališču organizirali okroglo mizo na temo terorizma, na kateri so spregovorili strokovnjaki z različnih področij.

Kot je o okrogli mizi poročal novinar Igor Kavčič (v Gorenjskem listu 13. 12. 2017), je polkovnik Blaž Pavlin najprej spregovoril o varovanju zračnega prostora nad Slovenijo. Nadzor zračnega prostora iz zraka v Sloveniji, je rekel,

opredeljujeta zakon o letalstvu in zakon o obrambi, slednji tudi določa Slovensko vojsko kot edinega izvajalca zaščite zračnega prostora in ji omogoča uporabo orožja. Kot člani zveze Nato smo povezani tudi z drugimi članicami, informacije se prenašajo, in takoj, ko se v zračnem prostoru opazi sumljiv zrakoplov, se sproži postopek obveščanja pristojnih. »Nadzor zračnega prostora je pri nas urejen podobno, kot to vidimo v predstavi »Teror«. Uporaba sile nad civilnim zrakoplovom je v Sloveniji v pristojnosti ministra ali ministrice za obrambo. Ko je odločitev sprejeta, se sporoči pilotu, ki jo izvede,« je pojasnil Pavlin in dodal: »Naša letala so v 15-minutni pripravljenosti, alarmirana so takoj, ko se v zraku pojavi sumljiv cilj.«

Foto arhiv PG Kranj, Nada Žgank

Vlasta Nussdorfer, varuhinja človekovih pravic RS in tudi častna pokroviteljica predstave, je izpostavila, kako je terorizem kot fenomen zadnjih let spremenil naša življenja in družbo, še posebej po 11. septembru 2001. Danes v hipu izveš, da se je nekaj zgodilo v Parizu in te je že strah v Ljubljani ali Kranju. Po eni strani si želimo biti varni, po drugi strani nas motijo vdori v zasebnost. »Prepričani smo, da je prav, da so povsod kamere, ampak zraven rečemo, zakaj mene snemajo, jaz sem nedolžen,« je povedala.

Prof. dr. Peter Umek, kriminalistični psiholog in pogajalec z delinkventi, pa je na vprašanje, kakšen je psihosocialni profil potencialnega terorista, odgovoril: »Ta ne obstaja. Pravzaprav ne moremo vedeti, kdo je nevaren. Teroristi niso psihopati, kot nekateri mislijo, niso duševno moteni, so povprečni, »normalni« in med seboj zelo različni.« Kot je še povedal, je predvsem profiliranje potencialnih storilcev dobra pomoč pri odkrivanju morebitnih teroristov, a je za to treba imeti veliko teoretičnega znanja, nekaj praktičnih izkušenj in predvsem veliko sreče. Za konec je še poudaril, da se v Sloveniji doslej s primeri terorizma (kot ga poznamo iz svetovnih medijev) nismo srečali.

Prešernovo gledališče Kranj; avtor: Ferdinand von Schirach, prevajalec: Jaša Drnovšek, režiser: Eduard Miler, dramaturginja: Žanina Mirčevska, scenograf: Branko Hajnik, kostumografka: Jelena Proković, video: Atej Tutta, izbor glasbe: Eduard Miler, oblikovalec svetlobe: Bojan Hudernik, igrajo: Borut Veselko, Miha Rodman, Aljoša Ternovšek, Darja Reichman, Peter Musevski, Vesna Slapar, Ciril Roblek, Judita Polak.

(Predstava 14. 1. 2020 v KD Velenje)

Heidi, slikovita predstava Gledališča Celje

Priljubljeni roman švicarske pisateljice Johanne Spyri (1827–1901) o mali siroti Heidi je leta 1881 izšel v dveh delih: »Heidi: njena leta potepanja in učenja« in »Heidi: uporaba pridobljenega znanja.« Avtorica ga je podnaslovlila: Za otroke in tiste, ki imajo otroke radi. Že to daje slutiti, da je imela višje ambicije, kot napisati zgolj razvedrilo za otroške bralce. Šlo ji je namreč tudi za vzgojni in poučni aspekt romana. V njem (precej shematično) izpostavlja razliko med idilično preprostim, a svobodnim in zdravim življenjem v gorah in manj zdravim meščanskim življenjem v velikem hrupnem mestu, kjer si prisiljen spoštovati premnoga pravila. Tudi stroga pravila primerne obnašanja, kar je za spontano Heidi tako rekoč nemogoča naloga.

Foto arhiv Gledališča Celje, Uroš Hočevar

Petletno Heidi pripelje k samotarskemu dedku na Planino njena teta Deta, ki ne zmora več sama skrbeti zanjo – izgubila bi namreč dobro plačano službo. Čeprav se dedek sprva ne strinja in tudi Heidi ne želi ostati, postaneta kmalu nerazdružljiva. Med letom živita visoko na Planini in Heidi se od dedka nauči živeti v skladu z naravo, skoraj vsak dan pa pomaga novemu prijatelju Petru pasti kože in pogosto obiskuje tudi njegovo slepo babico. Zimo z dedkom preživita v Vasi v dolini. Po treh letih se teta nepričakovano vrne – dogovorila se je namreč, da bo Heidi odpeljala k bogati družini

njegov oče, star komaj 30 let). Rodila se je v vasiči blizu Zürškega jezera in bržkone je zato rada pisala o idiličnem življenju na podeželju. Heidi je bila njena velika uspešnica in že pet let po izidu so jo prevedli v angleščino. Avtorica ni nikoli dosegla večjega uspeha – ne prej ne nikoli kasneje – in njene druge številne knjige so bolj kot ne potonile v pozabo. V zvezi s tem je zanimivo dejstvo, da je leta 2010 švicarski profesor Peter Buettner odkril knjigo nemškega avtorja Hermanna Adama von Kampa iz leta 1830 z naslovom »Adelaide: dekle iz Alp (Adelaide, das Mädchen vom Alpengebirge)«, ki je

Sesemann v Frankfurt, kjer bo družabnica nekaj let starejši deklici Klari, ki je priklenjena na invalidski voziček. Klarina starša sta nenehno odsotna in jo prepuščata strogi (in precej hudobni) vzgojiteljici, gospodični Rottenmeier, ki Heidi takoj zasovraži, saj ni uglajena, njeno prisrčno spontanost ima za podivjanost in se nad njo znaša, da je neumna, ker ni nikoli hodila v šolo (dedek ji ni dovolil, da hodi po nevarnih gorah sama v dolino). Heidi ima na bolešno, krhko Klaro dober vpliv, saj v njeno življenje vnese živahnost, radost in otroško nagajivost. Pravzaprav jo prebudi iz letargije v življenje. A sama začne od žalosti hirati, saj pogreša dom. Ko to družina Sesemann opazi, ji dovoli, da se vrne na Planino k dedku. Poleti jo Klara obišče – a Peter, ki noče Heidi deliti z njeno novo prijateljico, ji v jezi, iz ljubosumnja razbije invalidski voziček. Na koncu mu je oproščeno, ker Klara – ob spodbudi Heidi in dedka, a tudi zahvaljujoč svežemu gorskemu zraku – čudežno shodi ...

Naj mogoče dodam še to, da je Johanna Spyri začela pisati dokaj pozno, šele po štiridesetem letu, saj se je prej posvečala vzgoji svojega edinega sina (ki je žal umrl v istem letu kot

ALICE ČOP

nemalo podobna 51 let kasneje napisani Heidi. Po mnenju biografije Johanne Spyri, Regine Schindler, je čisto možno, da je pisateljica to zgodbo poznala. Kakorkoli že, Heidi je še danes eno najbolj prodajanih literarnih del in je eno najbolj poznanih del švicarske literature, saj prisrčna deklica, ki se od malih nog bori s številnimi preizkušnjami, skratka vzbuja naše simpatije.

Gledališče Celje je svojo različico Heidi premierno predstavilo 27. septembra 2019. Čeprav je romaneskna knjiga na trenutke precej trubna, ker ima deklica res težko otroštvo, je avtorica priredbe, dramaturginja Tatjana Doma (od leta 2003 redno zaposlena v Gledališču Celje), uspela ustvariti neverjetno očarljivo, dinamično in zabavno zgodbo izpod švicarskih Alp. V bistvu veseloigro s spevi, kakršne so pisali nekoč.

Režije se je spretno lotila Ivana Djilas, v Sloveniji uveljavljena režiserka srbskega rodu, ki velikokrat in rada ustvarja za otroško publiko, za kar je prejela že več nagrad (med drugim za predstavo »Mali medved« (LGL) – glavna nagrada na Lutkovnem bienalu 2017 in nagrada otroške publike na festivalu Zlata paličica 2017).

Skupaj s Tatjano Doma sta se odločili v ospredje postaviti (poleg pozitivnega vpliva narave na človekovo stanje in telesa) predvsem vpliv dveh različnih metod vzgoje na obe deklici – medtem ko dedek Heidi vzgaja k samostojnosti in samozavesti, da jo pripravi na življenje, Klaro želi njen oče (v tej različici zlomljen zaradi ženine smrti in hčerkinne bolezni, pa čeprav je v knjigi Klarina mati živa) popolnoma zaščititi pred zunanjim svetom. A ravno to ji škodi in iz nje doma počasi ustvarjajo ne samo fizičnega, temveč tudi psihičnega invalida. To je režiserki in dramaturginji predstave dovolilo, da se izogneta patetični glorifikaciji moči narave ali celo »deus ex machina« efektu, ko Klara na koncu predstave shodi. Pozdravi jo skratka spremenjeno stanje duha in na novo vlija samozavest ter obnovljeno veselje do življenja, ki se ga »naleže« od Heidi.

Dramaturški koncept predstave pa je tak – a tu že posegamo tudi v likovni in pravzaprav tudi glasbeni koncept –, da se nahajamo na predstavi potujočega gledališča kot v davnih časih (pravzaprav Heidinih časih).

Predstavo uvede nekakšen »polamaterski« orkester, člani so oblečeni v ne čisto poenotene rdeče (skoraj cirkuške) uniforme z zlatimi okraski. Nekateri pojejo, drugi igrajo na vse mogoče inštrumente, in takoj v uvodu predstave v glasbeni točki predstavijo »predzgodbo« – torej kdo sta bila Heidina starša in kaj se je zgodilo, da je osirotela in da je zanjo do zdaj v mestu skrbela teta. Na ta način se niza še več podobnih glasbenih točk (tudi zato, da premostijo prestavitve scene iz vaške hiške v meščanski salon in nazaj).

Foto arhiv Gledališča Celje, Uroš Hočevar

Foto arhiv Gledališča Celje, Uroš Hočevar

Foto arhiv Gledališča Celje, Uroš Hočevar

O predstavi je režiserka pred premiero (v intervjuju s Tino Murko Gajšek za Večer 27. 9. 2019) povedala: »Predstava je videti kot Heidi na starem vaškem odru. Imamo avtentične sani, krplice, dedek dela maslo na star način. Da otroci mimogrede, ko gledajo predstavo, vidijo nekaj starega, kar je njim novo.«

Odlično scenografijo je, kot smo že vajeni, ustvarila Barbara Stupica (ki je obenem tudi kostumografka predstave in si je zamislila tudi postavitev luči).

Na oder je namestila multifunkcionalno leseno konstrukcijo v robustnem švicarsko-alpskem slogu, ki, kot sem že omenila, predstavlja nekakšno vaško, potujoče gledališče. Glavni igralni prostor (poleg odra, seveda) se nahaja za zaveso znotraj konstrukcije (dedkova hiška/salon Sesemannovih), a tudi znotraj konstrukcije (kletna soba v mestu/podstrešje pri dedku). Medtem ko pri dedku Heidi lahko izbere podstrešno sobico najbližje nebesom – svobodi – zraku – razgledu na širni svet, jo gospa Rottenmeier v mestu stišči v nemogočo malo sobico, iz katere okno vodi naravnost na pločnik – nezdrav zrak – umazanijo in hlad industrialnega mesta (tako pomislimo na Harryja Potterja, spečega v shrambi za metle pod stopnicami). Na samem vrhu scene si je scenografka za poslastico zamislila še čudoviti maketi mesta in vasi, med njima pa železniško progo, po kateri se iz leve na desno in nazaj vrača krasna miniatura starinske lokomotive z nekaj vagoni. Za red na železnici s pomočjo piščalke in železničarskega loparčka kar na vrhu scene skrbi eden od igralcev, oblečen v železničarja ...

Avtor alpsko-všečne glasbe, ki je lepo soustvarila vzdušje predstave, je skladatelj Boštjan Gombač, režiserkin soprog, s katerim pogosto sodelujeta. Zamislil si je kar nekaj zanimivih točk – med drugim skladbo na alpske zvonce (česar se je pogumno – in odlično, moram reči – lotil igralec Damjan M. Trbovc!).

Med drugimi igralci moram najprej vsekakor izpostaviti zares odlično Živo Selan v glavni vlogi, ki je popolnoma prepričljivo odigrala to majhno, radovedno razposajenko, ki nosi srce na dlani. Izvrstni so tudi godrnjavi, a dobrosrčni dedek Braneta Završana, Klara Beti Strgar in Peter Urbana Kuntariča.

Vsekakor priporočam ogled! Do Celja ni daleč in vaši otroci bodo navdušeni.

Gledališče Celje; avtorica: Johanna Spyri, avtorica dramaturgije in dramaturginja: Tatjana Doma, režiserka: Ivana Djilas, avtorica songov: Ana Duša, avtor Petrovega songa: Branko Završan, scenografka in kostumografka: Barbara Stupica, avtor glasbe: Boštjan Gombač, koreografka: Maša Kagao Knez, oblikovalca svetlobe: Barbara Stupica in Denis Kresnik, lektor: Jože Volk, igrajo: Živa Selan, Branko Završan, Barbara Medvešček, Urban Kuntarič, Beti Strgar, Mario Šelih, Jagoda, Damjan M. Trbovc, Rastko Krošl in David Čeh.

(Predstava 27. 12. 2019 v KD Velenje)

Mestna knjižnica Šoštanj – februar 2020

KNJIŽNI SEJEM

PONEDELJEK, 3. 2. 2020, 10.00–18.00

Za vse ljubitelje starih knjig, sejem rabljenih knjig, prvi ponedeljek v mesecu.

Da knjige ne bi romale na odpad, jim skušamo najti na sejmu nov dom, tako ohranimo dostojanstvo starim odsluženim knjigam, ki še vedno nosijo v sebi sporočilo za vsakogar, ki si bo vzel čas zanjo in njene porumenele liste.

Poleg podarjenih knjig prodajamo tudi knjige, ki so odslužile svojo nalogo v naši knjižnici, z namenom, da najdejo pot med ljudi in tako polepšajo dan strastnim bralcem in zbirateljem.

Simbolična cena knjige je 1 €.

RAZSTAVE

PRESTRELJENE SANJE

Spremljevalna razstava ob izidu knjige Vlada Vrbiča Prestreljene sanje.

Avtorica razstave je Andreja Jurkovnik.

KAJUHOVO DOPISOVANJE Z NJEGOVO DRUŽINO

Ob obletnici smrti pesnika Karla Destovnika - Kajuha nadaljujemo ciklus razstav o Kajuhovem dopisovanju, tokrat s člani njegove družine. Avtorica razstave je Andreja Jurkovnik.

RAZSTAVA NA OTROŠKEM ODDELKU ZIMSKA PRAVLJICA

Na otroškem oddelku bomo pripravili pravljice, ki govorijo o naravi, živalih in zimi. Vse knjige si bodo otroci lahko izposodili.

KJE JE DOMA ZIMA

Na otroškem oddelku bo v Mestni knjižnici Šoštanj na ogled razstava otroških likovnih del na temo Zima. Razstavljali bodo otroci Vrtca Šoštanj, enote Biba.

BRALNI KLUB

**ČAS ZA KNJIGO
SREDA, 5. 2. OB 17.00**

Vabljeni v Mestno knjižnico Šoštanj, kjer bomo v februarju začeli z bralnim klubom Čas za knjigo. Enkrat mesečno se bomo srečevali tisti, ki radi beremo. O izbrani knjigi se bomo sproščeno pogovarjali, razpravljali, izmenjavali mnenja. Na uvodnem srečanju bomo določili knjigo za naslednje srečanje. Pogovor bo vodila Tjaša Rezman.

MARJETKA BLATNIK

POTOPIS

**MATJAŽ ŠALEJ: TANGANJICA + ZANZIBAR = TANZANIJA,
14 DNI AFRIKE, KI PREPRIČA
TOREK, 11. 2., OB 18.30**

Geograf, kulturnik in tudi popotnik Matjaž Šalej je v preteklem letu s petimi prijatelji aktivno počitnikoval v Tanzaniji in na Zanzibaru. Ne, ni se povzpel na Kilimandžaro, ni se dokopal do Viktorijinega jezera ali jezera Tanganjike, ni se namakal v bazenu kakšne all inclusive destinacije, ni jemal antimalarikov, pa vendar je doživel večino, kar popotniki dobijo na podobnih potovanjih (in morda še več). Poskusil je bananovo pivo, se s kolesom zapeljal v nacionalni park, z ugledom črnega nosoroga odključal svojih pet velikih afriških živali (Big 5), šnorkljal, prvinsko jadral, naredil selfi pred rojstno hišo Freddieja Mercuryja v Stone townu. Neskončno je užival na safariju v štirih znanih nacionalnih parkih, plesal z Masaji, napisal kakšen literarni zapis in veliko fotografiral. Na koncu si je priznal, da je bilo to eno najboljših dvotedenskih popotnih doživetij, zato si je po koncu izdelal stenski koledar in seznam živali, ki so ga znova očarale ... In ne boste verjeli, znova sanjari o Afriki.

PRIREDITVE ZA OTROKE IN MLADINO

**PRAVLJIČNA MEDITACIJA ZA OTROKE Z JANJO IN MEDVEDKOM TAPKOM
ČETRTEK, 6. 2., OB 17.00**

Sproščanje s pravljico meditacijo in tapkanje, pri katerem se bodo otroci »polnili« s pozitivno in ustvarjalno energijo. Otroci se zelo hitro odzovejo na tapkanje, kadar pri tapkanju uporabimo medvedka ali kako drugo igračko. Na ta način otroci prenesejo vse svoje težave na igračko in se lažje znebijo svojih težav.

Ura pravljic je namenjena otrokom, starejšim od treh let, ki lahko na pravljicah ostanejo brez spremstva staršev. Z vami bo Janja Rednjak.

URA PRAVLJIC V ANGLEŠKEM JEZIKU

ČETRTEK, 13. 2., OB 17.00

Ura pravljic v angleškem jeziku je namenjena otrokom, starejšim od petih let, ki lahko na pravljicah ostanejo brez spremstva staršev.

Pripovedovala bo Romana Bonno.

PRAVLJIČNA JOGA

ČETRTEK, 20. 2., OB 17.00

Ob poslušanju zgodbe bomo otroke popeljali v svet jogijskih položajev (asan). Postali bodo lahko hrabri junaki, pogumni levi, zviti krokodili, lahkotni vetrovi ali pa prikupni kraljeviči in princeske.

Pravljica joga je namenjena otrokom, starejšim od treh let, ki lahko na pravljicah ostanejo brez spremstva staršev. Z vami bosta Nina Časl in Marjetka Blatnik.

FILMOLJUBCI BEREMO FILME

ČETRTEK, 27. 2., OB 17.00

Vabljeni na pogovor in ogled odlomkov iz igranega fantazijskega filma o nevidnem superjunaku, v stripovskem slogu, z naslovom »Nevidni fant«. Film je leta 2015 prejel dve nagradi, in sicer nagrado mladinskega občinstva za najboljši film leta ter nagrado za najboljše digitalne učinke.

Primerno za otroke, starejše od 9 let.

Pogovor bo vodila Maja Praprotnik.

FILMOLJUBCI beremo filme

Prešernov dan,
slovenski kulturni praznik
sobota, 8. februar, od 9. do 14. ure

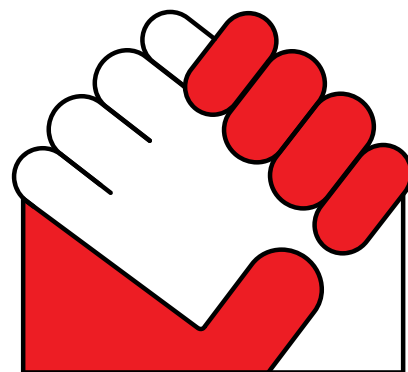
Dan odprtih vrat Vile Mayer

brezplačni ogledi vile in zbirk
vljudno vabljeni

France Prešeren: Orglar

*Komur pevski duh sem vdihnil,
ž njim sem dal mu pesmi svoje;
drugih ne, le té naj poje,
dokler, de bo v grobu vtihnil.»*
(odlomek)

**Želimo vam kulture, spoštovanja in ljubezni poln vsak dan ter vsem
voščimo ob Prešernovem dnevu, slovenskem prazniku kulture.**

Zavod za kulturo Šoštanj

**REVIJA ZA KULTURNA
IN DRUGA VPRAŠANJA
OBČINE ŠOŠTANJ IN ŠIRŠE**

Izdaja

Zavod za kulturo Šoštanj,
Trg svobode 12, 3325 Šoštanj,
zanj Kajetan Čop, direktor.
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Jože Volk

Vodenje redakcije

mag. Milojka B. Komprej

Jezikovni pregled

Jože Volk

Oblikovanje, prelom strani

Media Center, Marko Gorjup s. p.

Tisk

Grafika Gracer d. o. o.

Naklada

600 izvodov

Kritične pripombe na vsebino ali obliko

Lista bodo dosegle svoj namen
le, če jih boste posredovali s kratkim
sporočilom na e-naslov
list.revija@gmail.com.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke
za **LIST št. 2/2020** pošljete najkasneje
do 14. februarja 2020 na elektronski
naslov list.revija@gmail.com.

Avtorica naslovnice Kulture – Danijela Lončar